

[Adam Møller.]

at selve eksistensen af love og politivedtægter og af sager, der er blevet rejst, ikke hidtil har kunnet foranledige, at man fik standset udviklingen af dette omsiggribende pornomiljø, som har så mange andre uheldige egenskaber, bortset fra at det vel i en tid, hvor man taler meget om forurening, også i sig selv må være uheldigt, at man tillader en sådan åndelig forurening, som der her er tale om, og en mangel på æstetik i det offentlige samfund.

Jeg vil gerne i denne forbindelse gøre opmærksom, at ministeren her nævnte, at film af den art ikke måtte forevises for børn under 16 år. Der er der jo også et hul, for det viser sig, at man endog til børneforestillinger eller foran film, der er særlig egnet for børn, eller såkaldte familiefilm viser stærkt pornografiske film, som forfilm på den måde, at den går ind i reklamen for teatrets næste program; man kan f. eks. i strøgbiografer her i København eller i andre større danske byer se et meget ungt publikum, et skolebørnspublikum, overvære meget skrappe scener af pornografisk art, og der har altså igen været et hul i den administration, der er af loven.

Jeg er derfor glad for det tilsagn, som ministeren giver om at komme med en redegørelse i retsudvalget, og jeg håber, at vi i retsudvalget må kunne finde frem til løsning af problemet, således at vi undgår at fortsætte ad den linje, som hidtil har vist sig at være resultatet af den lovgivning, der kom i 1969.

Vi hilser altså det initiativ, der her er taget, velkommen.

Poul Boeg (CD):

Fru Kirsten Jacobsen påstod, at de nuværende unge generationer overhovedet ikke interesserede sig for det emne, som vi nu debatterer. Det kunne godt gøre mig lidt nysgerrig efter at træffe nogle af de repræsentanter for de unge generationer, som fru Kirsten Jacobsen kender.

Måtte jeg i øvrigt sige, at centrum-demokraterne takker kristeligt folkeparti for

dette forslag, idet vi er helt enige i den motivering, der er givet for forslaget, sådan som den er udtrykt i fremsættelsestalen. De synspunkter, der dér fremhæves, og som jeg blot skal henviser til, kan vi helt tiltræde.

På den anden side må vi sige, som det allerede er blevet sagt af flere andre ordførere, at vi ikke kan tilslutte os den udformning, som ideen og de gode motiver har fået; jeg kan i så henseende ikke mindst henviser til de oplysninger, vi fik i justitsministerens meget klare redegørelse, som jeg takker for, og som, forekommer det mig, på en overbevisende måde påviste, at der faktisk ikke kan opnås noget ved at gennemføre dette forslag, når man sammenligner det med den gældende retstilstand; det må selvfølgelig blive en helt fundamental betragtning.

Derfor er også vi af den opfattelse, at vejen frem her — hvor vi altså er enige i at der bør findes en vej frem — skal være en lidt anden og navnlig skal gå i retning af en skærpelse af praksis.

Vi kan altså tilslutte os det synspunkt, som den radikale ordfører var inde på, nemlig at man har grund til at føle sig i tvivl om, hvorvidt politiet helt lever op til disse regler i praksis; det blev jo også belyst af de oplysninger, vi fik fra venstres ordfører om de små bøder, der falder i sager af denne art. Derfor mener vi som sagt, at vejen frem snarere må være en stramning, en skærpelse, af praksis, både af håndhævelsen og af de straffe, der gives.

Der var en enkelt ting i justitsministerens indlæg, som jeg ikke helt forstod; det blev berørt af den radikale ordfører, og det er muligt, at han havde løsningen på det. Det var disse oplysninger om, at live shows er ulovlige, medmindre der foreligger en tilladelse, og en tilladelse er aldrig givet. Det fører jo rent logisk til det spørgsmål: ja men hvordan kan disse live shows overhovedet finde sted og blive så vidt averteret i pressen? Det har jeg set de er, uden specielt at op-søge de sider; man kan jo ikke altid undgå dem, når man læser sine aviser. Det, jeg